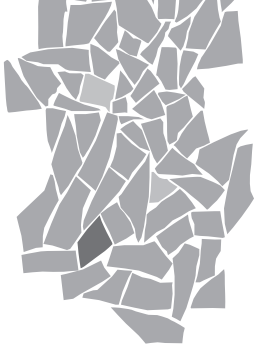

Col·lecció
TRENCADÍS

© del text: Jordi Sierra i Fabra
© de l'epíleg: Carles Sierra
Coberta i disseny gràfic: Pere Fuster
Correcció: Maria Carbó

© d'aquesta edició: Andana Editorial, 2025
Av. Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent
andana@andana.net
www.andana.net

El nostre agraïment a Lorenzo Soto per la seva
valuosa col·laboració en aquest projecte

1a edició: novembre de 2025
ISBN: 978-84-19913-94-4
Dipòsit legal: V-3047-2025
Imprès per Imprenta Mundo

Prohibida la reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquest llibre en cap forma ni per cap mitjà sense l'autorització escrita de l'editor. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra, podeu adreçar-vos a Cedro (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

JORDI SIERRA I FABRA

LA NOVENA DIRECTRIU

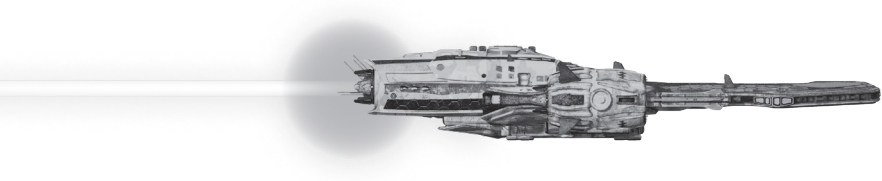
ÍNDEX

1.	La novena directriu	8
	Pròleg	10
	Primera part	14
	Segona part	80
	Epíleg.....	136
2.	La porta del més-enllà	144
3.	Sol	176
4.	Epíleg de Carles Sierra	228

LA NOVENA DIRECTRIU

PRÒLEG

DIRECTRIUS QUE REGULEN L'STATU QUO ENTRE HUMANS I MÀQUINES, MÉS ELS SEUS DERIVATS, SEGONS EL PROTOCOL DE SINGAPUR DEL 2072

Primera directriu

Tots els éssers humans, màquines i híbrids pensants i conscients són iguals davant la llei i la Constitució.

Segona directriu

El grau d'humanitat o maquinat d'un ens viu es determina pel tant per cent de cada part al component final.

Tercera directriu

El grau d'humanitat o maquinat varia amb cada intervenció, implant, millora o avenç tecnològic experimentat al cos principal.

Quarta directriu

Cap humà, màquina o híbrid pot ser rebutjat pel seu color, nivell o grau d'humanitat o maquinat.

Cinquena directriu

En tots els éssers vius estan prohibits els experiments no autoritzats.

Sisena directriu

L'odi envers un grau d'humanitat o maquinat diferent es considera racisme.

Setena directriu

Qualsevol tipus de religió representa un extremisme anòmal per a la convivència d'humans i màquines.

Vuitena directriu

Tot acte violent contra un ens viu, independentment del seu grau d'humanitat o maquinat, és contrari a la llei.

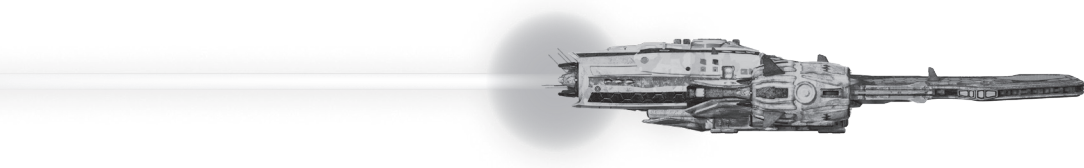
Novena directriu

Només en cas de supervivència obligada, l'humà té una superioritat moral que el situa per damunt de la màquina, i sempre depenent del seu grau entre iguals.

Desena directriu

Totes aquestes directrius són imperatives i de compliment obligat, i el tractament de casos extrems de (possible) complexa resolució ha de quedar en mans del Tribunal de la Lògica.

PRIMERA PART:
DESPERTAR I
CONSEQÜÈNCIES

En el mateix instant que va obrir els ulls, es va adonar que passava alguna cosa estranya.

I dolenta. Molt dolenta.

Primer, la sensació de viure una al·lucinació. Tot seguit, el dolor que li agullonava el cos. Finalment, el cop demolidor que significava veure les destrosses de la nau.

Destrosses palpables.

Terribles.

Com si una mà salvatge l'hagués sacsejat enmig de l'espai, rebregant-la com un drap brut.

Va intentar moure's.

Li va costar.

—Però què...?

No recordava res. Tenia un forat de la mida d'un planeta al bell mig del cervell. La seva ment estava en blanc.

Com era possible?

Havia quedat assegut a terra, repenjat a la mampara de la consola principal. Es va examinar a si mateix, espantat pel que pogués trobar. Les cames? Bé, tenia mobilitat en totes dues. Els braços? També. Les mans? Va bellugar els deu dits sense problemes. La resta... el cap a lloc, cap ferida visible, respirava fatigosament per l'ensurt però ho feia, cap opressió al pit. Només els cops. Com si li haguessin clavat una pallissa.

L'explosió el devia haver llançat contra la consola, on s'havia quedat.

Una explosió?

De quina mena, i per què?

Les naus no explotaven. Per a això s'havien inventat tants sistemes reguladors. Si fallava A hi havia B, i si fallava B hi havia C, i després D, E, F...

Es va posar la mà al cap.

Per què aquell buit mental?

No tenia sentit.

Va tancar els ulls, es va concentrar. Què era l'última cosa que recordava? Sí, l'última...

Ell, dret, mirant la pantalla.

Només això.

Res més.

D'acord. Punt. Ja recuperaria els records quan toqués. Ara el més important era comprovar els danys. No sabia si anava o venia, si era prop de la Terra o de qualsevol altre planeta. No sabia res. Ni tampoc si era una nau de càrrega, exploratòria, científica...

Es va incorporar a poc a poc.

Cap reacció anòmla.

Un cop dret, va fer les primeres passes per aquell caos. L'entorn feia la impressió d'haver patit els efectes d'un cataclisme. Ferros recargolats com si fossin de cartró, doblegats de manera extravagant, mampares trencades, sistemes destruïts... Veient allò, i al marge de tots els protocols i reguladors automàtics de control, el més extraordinari era que la

nau no s'hagués desintegrat. Els mateixos finestrals havien resistit l'embat d'aquella força demolidora.

Va mirar pel de l'esquerra.

L'espai infinit.

Es va acostar al de la dreta.

I la va veure allà, com sempre, plena de vida i esperança.

La Terra.

Tan a prop, tan lluny.

Des d'aquell finestral també es veien molt millor els danys estructurals de la nau.

Semblava com si l'hagués envestit un núvol de meteorits assassins.

Les dues seccions de cua pràcticament havien desaparegut. Eren masses informes de ferro. La tercera estava esbotzada, oberta de bat a bat. La més propera al mòdul de comandament amb prou feines hi resistia unida per un eixam de cables, com si fossin cordes que l'estiraven.

No hi havia res més.

En Yoran es va empassar la saliva.

«No perdis la calma» es va dir.

Per a això els entrenaven, no?

A l'espai res era segur, estable o fix. Podia passar qualsevol cosa.

I a vegades, passava.

El sistema d'emergència proporcionava prou llum per no haver de moure's a les fosques. Era una llum pàl·lida, blavosa i freda. Gairebé espectral. Però el que més el va impressionar, de cop i volta, va ser el silenci.

Tan dens...

—U, ets aquí? —va preguntar.

L'ordinador central no va respondre.

Això augmentava la gravetat del problema.

Sense ell... quines opcions tenia?

Tenia o... tenien.

I els altres?

On eren en Zarko i en Xeilan?

—Eh!

Res.

—Em sent algú?

El mateix silenci.

A la taula de control, gairebé tots els llums estaven apagats. Els únics que es movien eren els del rellotge de bord. Els dígitos que marcaven les hores.

Gràcies a aquests va saber una cosa important.

Que tornaven a casa.

El compte era regressiu. No assenyalava l'hora de la nau ni la de la Terra. Indicava el que se suposava que era el moment de reentrada a l'atmosfera terrestre.

Menys nou hores i divuit minuts amb vint-i-cinc segons.

Vint-i-quatre.

Vint-i-tres.

Així doncs, li quedaven poc més de nou hores i quart per fer alguna cosa.

Per sobreviure.

Va fer les primeres passes pel mòdul, temperant l'ansietat, i va comprovar els danys produïts fora de la nau. Va treure

el cap pel conducte que conduïa al magatzem, situat a la part inferior, i el va veure intacte. Seguidament va mirar cap amunt, a la zona de les cabines del pont superior, on dormien, i també va constatar que els danys eren mínims. Cap fuita. Es mantenien estancs. Al davant hi havia el passadís central, des del qual ja no podia arribar a les altres seccions i la porta de seguretat del qual devia estar bloquejada. El mateix passadís es ramificava en dues àrees independents: el submòdul d'emergència, amb les càpsules d'escapament, i la cambra que enllaçava amb l'exterior, dotada d'un compartiment de descompressió i els equips per sortir a l'espai.

—Eh! —va tornar a cridar.

I si en Zarko i en Xeilan eren a les seccions posteriors de la nau en el moment en què s'havia produït... el que fos?

Mentre hi pensava com una possibilitat aterridora, ja que això representava que estava sol, de sobte va sentir el gemec.

Humà.

Proper.

El gemec d'algú que estava tornant a la vida.